

ποσχέςεις γάμου;... Κι' οι ὄρκοι τῆς ἀγάπης του σέ μένα;...
 Ἐχε στραμμένη τὴ ράχη τῆς πρὸς τὸ τζάκι, κ' εὐτυχῶς ἡ
 Λούσυ δὲν εἶλετε τὶς χονδρὲς σταγόνες του Ἰδρώτος, που γυ-
 αλίζαν ἀφθονοὶ σὲ μέτωπο τῆς. Καὶ νᾶ, τώρα ἡ κοπέλλα ζά-
 ρωνο προσπατευτικὰ κοντὰ τῆς, καὶ μὲ ἰκεσία στὴ φωνὴ τῆς
 ρωτοῦσε:

— Ἀχ, πέστε μου, ἐξοχωτάτη, ὑπάρχουν καλὰ νέα γιὰ τὸν
 Στῆθεν; Πεθαίνω ἀπὸ ἀγωνία, τόσες ἡμέρες τώρα... Πέστε
 μου ἐμένα πρώτα, γιὰ νὰ τοῦ πῶ μόνη μου τὴν καλὴ εἴδησι!
 — Ἰὸν ἀγάπας πολὺ φαίνεται, μικρούλα μου! τραύλισε ἡ λαί-
 δη μὲ προσπάθεια.

Ἦ μάτια τῆς Λούσυ παιχνιδίσαν μὲ λαχτάρα, ποὺ φαρμάκω-
 σε τὴν καρδιά τῆς λαίδης Μουρμουρισε:

— ὦ, τον λατρεῦω... Ἦ παντρευτομε, ὅπως τοῦ εἶπε, ἀμέ-
 σως μόλις περάσει ἡ φασαρία τῆς καταδιωξέως σου... Πὼς λα-
 χταρῶ τὸ φτάσιμο αὐτῆς τῆς στιγμῆς!

— Μεγάλη τιμὴ αὐτὸ γιὰ σένα, μικρούλα μου! Ξαναπὲ ἡ λαί-
 δη μὲ πόνο. Μὰ παντρευθῆς ἔναν λόρδο, ἔναν κόμητα κ' ὁμοί-
 ομο τῆς Ἀγγλίας!... Δὲν μού λές, ζερεὶ τίποτε ὁ πατέρας σου
 ἀπ' τὸς ἀρραβῶνας σὰς;

— Θεὸς φυλάξου, ἐξοχωτάτη! Ἐκανε ἡ νέα τρομαγμένη. Μὲ
 ἐμπόδιε ἀσπῆρα ὁ Στῆθεν νὰ τοῦ τὸ πῶ... Ἦα τοῦ τὸ ποῦμε
 μαζί, μόλις περάσει ἡ μπόρα ποὺ ἀπειλεῖ τὸν Στῆθεν:

— Ἄ!
 Ἦ ὄψι τῆς λαίδης Ὁρμινγκτον ἔγινε ξαφνικὰ σὰν μάρμαρο,
 καὶ τὸ ἐπιφώνημα αὐτὸ τῆς στάθηκε βίαια σὰν κόμπος σὲ τὸ λα-
 ρύγγι, γιὰτὶ ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ φα-
 νηκε ἔκθαμβος ὁ λόρδος Βάλλανου σὲ κατώφλι τῆς.

— Μαίρη!... Γλυκεῖα μου Μαίρη! ξερόναι μὲ χαρὰ ἀνεκλά-
 λητη ὁ λόρδος, καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τῆς λαίδης. Ἄκουσα
 ψυθουριματὰ καὶ βγήκα νὰ δῶ τί τρέχει... Ποῦ νὰ φαντασῶ
 πὼς ἦσουν ἐσὺ, καὶ πὼς ἦρθες ἐπιτέλους;

— Στάσου, μολορδε! Ἐκανε ἡ λαίδη, σπρωχνόντας τὸν ψυχρὰ.
 Ἦρθε, ὅπως εἶχα καθήκον, καὶ σοῦ ἔφερα υἱάστια τὸ γυμνί-
 λιο δῶρο σου... Ὁ σερ Τζέφρους σοῦ χαρίζει τὴ ζωὴ!

— Θεὸς μου, ἀλλήνη; ξεφώνισε μὲ ἐξάλλη χαρὰ ἐκεῖνος. Νέ
 τὸ δῶ!... Νὰ τὸ εἶ!

— Καὶ πάλι στάσου, μολορδε! Ἐκανε ἡ Μαίρη, ψυχρὴ σὰν πλά-
 κα τάφου. Εἶχα ἀκούσει κ' ἀπὸ πρῖν, ὅτι σκορποῦσες ἀφθονοὶ
 ὑποχέσεις γιᾶμου σὲ κάθε τάξεως κοπέλλες χωρὶς κὺ νὰ τίς ἐκπλη-
 ρώνης... Τὰ νόμιμα πρόστυχες συκοφαντίες, καὶ δὲν τὰ πῆ-
 στενα καθόλου... Μὰ τώρα, ἀπ' τὸ σῶο στόμα αὐτῆς τῆς νέας
 πείσθηκα ἀπόλυτα... Θέλω λοιπὸν νὰ τὴν ἐξασφαλίσω ἀπὸ καμ-
 μῖα ἀσυμειδῆτη—σὰν τίς προηγούμενες—ἀπάτη σου, καὶ τῆς χα-
 ρίζω τὸ χαρτὶ τῆς σωτηρίας σου γιὰ προίκα... Γιὰ γαμήλιο
 δῶρο!...

Κεραυνωμένος ὁ λόρδος Βάλλανου εἶδε τὴ μισητὴ του νὰ
 θυᾶξὲ ἀπ' τὸς κόλπους τῆς τὸ ἔγγραφο τῆς χάριτος, καὶ νὰ τὸ
 δῖνη στὴν ἔκθαμβῆ νέα, ἡ ὁποία—σὰν νὰ διασθανόταν κάτι
 τὸ ἀπαίσιον—τόσφιζε μὲ λαχτάρα στὴ χούφτα τῆς. Ἐξω φρενῶν
 οὐράλαξε:

— Τὶ εἶνε αὐτὰ ποῦ λές, Μαίρη;... Πιστεύεις τίς φλουρίες αὐ-
 τοῦ τοῦ παλνοκρίτου;... Ἀνῆκει σὰ κτήσιματὰ μου τὸ ὑπο-
 στατικό τους, καὶ θὰ τοὺς κρεμάσω κ' αὐτὴ καὶ τὸν πατέρα τῆς
 ὅσο ἔνα δειδρό, γιὰ νὰ μὴν ξεστομίζουν ἄλλοτε τέτοιες αἰσθά-
 ρειες!

Κι' ἔκανε νὰ ριχτῆ κοντὰ τῆς κοπέλλας, γιὰ νὰ τῆς ἀρπάξῃ
 τὸ χαρτὶ τὸ ἀνεκτίμητο.

Μὰ τότε συνέθη κάτι τὸ ἀπροσδόκητα ἀπαίσιον: Δακρύβρε-
 χτη ἡ Λούσυ, γεμάτη λύσσα γιὰ τὰ ἀπρόοπτα λόγια τοῦ χα-
 μερποῦς διαφθορῆς τῆς, καὶ σπαραγμένη, κλειστήκε σὲ μὴν
 τρυφερὴ καρδιά τῆς—ὅπως ἡ ἄλλη ἡ μεγάλη ἀρχόντισσα πλάγι
 τῆς—μάζεψε στὴ χούφτα τῆς τὸ ἔγγραφο, καὶ τὸ πέταξε στὴ
 ζρηρὴ φωτιά τοῦ τζακιοῦ!

Μιά κραυγὴ ἀνεκλάλητης φρίκης ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς
 μαρμαρωμένη λαίδης...

Ἐνα γέλιο τραγὸ καὶ ὑστερικό, ξέσπασμα ψυχῆς ἀνταρια-
 σμένης, βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς μιούτρελλης Λούσυ...

Κι' ἔνα μούγκρισμα θηρίου πληγωμένου ξεστομίσε ὁ ἄθλιος
 λόρδος, καθὼς ριχνόταν μάτια στὴ φωτιά, προσπαθώντας νὰ
 σόση τὴ ζωὴ του, ποὺ καγώταν στὶς ἀματόχρωμες φλόγες...

Δυὸ ὄρες ἀργότερα ἐφθασαν οἱ δραγόνιοι. Ὁ λόρδος Βάλ-
 λανου ἀπαιχνοίστηκε αὐθημερόν. Ἦ λαίδη Ὁρμινγκτον μὴν
 προφθαίνοντας νὰ ξαναθῆ τὸν ὑπατο ἀρχιδικαστῆ, κλειστήκε σὲ
 μοισατήρι μετὰ τὸν ἀπαχονισμό τοῦ ἀρχιεῖου, ὅσο καὶ λατρευ-
 τοῦ, μνηστῆρος τῆς. Κι' ὁ μαρμαρω-Πάιχι γιὰ πολὺ καιρὸ ἀργό-
 τερα καταρίσαν τὸ ὄνομα τοῦ λόρδου—καθὼς χόδευσε στὴν ἀ-
 γκαλιά του τὴν τρελλὴ μοναχοκόρη του, κλαίγοντας μὲ πίκρα
 γιὰ τὴν ἀδικὴ καὶ θλιθερὴ τῆς μοῖρα...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

Ἄπο χαλκόν, ἢ θράγο Πεντελίου
 Τὸ ἀθάνατο εἰδωλὸ σου δὲ θά στήσω
 Μ' ἀπὸ κυπαρισσοῦλο κολῶνα,
 Γιὰ νὰ εὐωδῆ τὸ ἔργον μου στὸν αἰῶνα.
 Καὶ σὸ λόφον, ὅπ' ὄχει, ὅμοια κορῶνα
 Τὸ κάστρο τὸ Βενέτικο, θά χτίσω
 Βαρεῖα ἐκκλησιά καὶ μέσα θά σὲ κλείσω.
 Μὲ ἀτάραγο, ἀπὸ σίδερο, πυλῶνα!
 Καμπάνες ποὺ νὰ θόγγουνε ὡς ἀσπίδα,
 Π' ὄθρει σὲ σπάθα ἢ κονταριὸ κοπίδα,
 Θά θάλλω—κι' ἄλλες πρὸ ψηλά, σὲ σείστρα!
 Κι' ἀπ' τὰ παρθύρα τῆς νὰ σὲ ἰσκιῶσω,
 Βαθύχρωμα κρουστάλια θά ταρίσσω
 Καὶ τὸ καθένα νᾶνε πολεμιστρά!

(«Στίχοι»)

ΑΓΓ. ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Εἶνε μιά σκέψην ἄρρωστην ἀπόψε στὴν καρδιά μου,
 καὶ σκέψην ἔτσι μακρινή, κ' ἔτσι θλιμμένα μόνη
 εἶνε μιά σκέψην ἄρρωστη, ποὺ ζῆ μὲσ' στὴν καρδιά μου
 κάθε ποὺ πέφτ' ἡ σκοτεινία, καὶ σιωπηλὰ νυχτῆνει,
 ἢ μαύρη ἡ σκέψη ἢ θλιθερὴ ποὺ ζῆ μὲσ' στὴν καρδιά μου,
 γίνεται πάλι μιά φωνὴ καὶ μοῖραιτα θαθὰ μου:
 κ' εἶνε σὰ στέρνες μὲ νερά, ποὺ νοσταλγοῦν φεγγάρι,
 μὲσ' στὰ θανάσιμα, τ' ἄρια πείσιμα τῶν φύλλων,
 ποὺ ἔσφουον σπᾶνε καὶ κυλᾶν, τρογύρω, ἀπ' τὰ κλωνάρια...
 κ' εἶνε σὰν κάποια πούπουλα λιγδῶσα συννεφάκια,
 ποὺ ἐνῶ νυχτῆνει, ξαφνικὰ, λίγο προτοῦ παθοῦνε,
 ξεσποῦν ὅλη τὴν πληθὴ τους καὶ τὴν ματαϊότητά τους...
 κ' εἶνε σὰν κάποια πέταλα τῶν ῥοδῶν, μὲσ' στὶς νύχτες,
 ποὺ ἀνήμπορα γιὰ νὰ χαροῦν, κ' ἀνώφελα νὰ ζήσουν,
 —τὰ πρώτα κρούα καρτεροῦν, νὰ κλείσουν καὶ νὰ δύσουν...

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΔΙΑΛΕΓΙΑ

Σὰν τί στεφάνη θάπρεπε νὰ σοῦ ταυριάζῃ ἡ Μοῖρα;
 Πετράδια ἢ διαμαντοπέτρης τῆς φαίνονταν λερά;
 Κι' ἔστειλε ἔμένα, διδάλεκα, μὰ ἀποδιאלέγια πῆρα.
 Καὶ σὲ στεφάνουσα, ὁ τυφλός, μὲ ἀγκάθια κορφερά.
 Καὶ μοῦπε ἡ Μοῖρα: ἀνάλαφρα σὸ ζαχαρένιο ἀεῖλι,
 Πᾶρε καὶ νεκτὰρ στάλας. Μὰ μὴ θιαστής, Κι' ἐγώ,
 Σὰν γιὰ θυσία φόρεσα καθάρου πετραχειῖ,
 Θαρρῶντας πὼς θά κέρναγα πιὸτὸ θάμματουργό,
 Καὶ τὴν καρδιά μου σ' ἀνοίξαι νὰ πῆς σὰν ἀπὸ θρύου.
 Μὰ φαρμακευτῆρες πέρασαν κ' εἶχε φαρμάκια ἐκεῖ,
 Κι' ἀντὶ ἡ ζωὴ ποὺ βύζανεν ζωὴ νὰ σοῦ χαρίση,
 Μιά φαρμακάδα σ' ἔνοιωσα νὰ πῆνης νεκρικῆ.
 Καὶ σὸ στερόν σπαρτάρισμα ποὺ σπαρταροῦσα, ὀμιένα,
 Καὶ σὸ νὰ σθεῦσαι κῆπταξεν ὁ πόνοσ μου ὁ κρυφός,
 Μὰ ἀσάλευτα τὰ μάτια μου σὲ σένα καρφωμένα,
 Γιὰ νὰ σὲ θλέπουον παίρνανε θαρρεῖς ἀκόμα φῶς.
 Καὶ κάθε ἐτάλα αἱμάτου σου, γλυκοκόρωμο ρουμπῖνι,
 Στὸ μέτωπό σου ὀλόγουρα σὸ σπῆθα εἶχε φαηή.
 Κᾶν στὰ γυαλένια μάτια μου νᾶξες γιὰ πάντα μείνει
 Ἐτσι, παρθένα ἀταίριαστη, μαρτυρισμένη, ἀγνή.

(1906)

ΣΤ. ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

ΩΡΕΣ ΓΥΛΚΕΣ

*Ὁρες γλυκὲς τῆς σιωπῆς σὸ ἀπόμερο τὸ σπιτί
 Ποῦ δὲν τὸ φθάνει ὁ ἀντιλαός τῆς ἀσχημῆς ζωῆς,
 Ἐρρέατε ὅπως τὸ νερὸ τῶν ποταμῶν καθάρεις
 Καὶ τὴ σοφὴ γαλήνη σας δὲν τᾶραξε κανεῖς.
 Τ' ὀλιγο φῶς ὡς ἔφεπε σὸ σπιτί μέσῃ ὄρατο,
 Ἐφῶτιξε τὴν ὄψι σου τὴν ἄρρωστη, ὦ ξεῦ,
 Ποῦ ἡ ὄμορφά σου ἀμάραντη νάνιθιθ ἔθλω πάντα
 Καὶ νὰ προσφῆρη πάντοτε μιά νέα ζωὴ κ' αἰγιή.
 *Ὁρες γλυκὲς, ἀτάραχες σὸ σιωπηλὸ τὸ σπιτί,
 Στὸ ἡμίφως σας καὶ τὴν λεπτὴ ὀλιγη σας χαρά,
 Ξανάθισε ἡ ἀγάπη μου κ' ἐσκορπίσε τὸ ἐγὼ τῆς
 Ὡσὰν τραγοῦδι κ' ἄρωμα γύρω ἀπὸ μιά ὄμορφά.

ΑΡΙΣΤ. ΚΑΜΠΑΝΗΣ